

ACTIVIDADES DE RECUPERACIÓN DO RENACEMENTO

1.Explica a diferenza entre a textura contrapuntística e a homófona,e di en que música se utiliza cada unha delas.

Textura contrapuntística: As voces levan melodías independentes e non soen cantar o texto o mesmo tempo.Utilizábase na música relixiosa

Textura homófona: As voces levan un ritmo similar e cantan o texto o mesmo tempo.

Utilizábase na música profana.

2.Nomea tódolos compositores renacentistas que coñezas,explicando a clase de música(formas) que fixeron. No caso de que houberamos feito algunha audición deles na clase, inclúe a obra escoitada.

Compositor Formas musicais Obras

Adrian Willaert Villanesca Vecchie letroste

Josquin Chason Mille Reqretz

Juan de la Encina Villancico Mássuale Trocar

Josquin Motete Ave María

Madrigal Inglés Orlando Gibbons

Madrigal Italiano Gesualdo

Serwisy Chason

T.C. de Victoria Motete

Palestrina Motete

3.Nomea tódalas formas renacentistas que coñezas,e explica as características básicas de cada unha delas (textura,idioma,...)

Música relixiosa:o ideal sonoro deste estilo consiste en:

a)interpretación a capela,voces de nenos e homes.

b) Componse preferentemente a catro voces:Soprano,Contralto,Tenor e Baixo.

c) Tiña unha textura polifónica contrapuntística e moitas veces imitativa.

d) O texto está en latín que era a lingua da igrexa.

e) As formas mais importantes son a Misa e o Motete.

Música Profana. Foi un estilo distinto en cada país pero existen aspectos en común:

- Música polifónica con uso de instrumentos dobrando as voces
- O ritmo é marcado, distínguense os pulsos fortes dos débiles
- O texto ten un carácter profano e está na respectiva lingua do país
- Ten unha textura homófona

4. Di cales son as características xerais da música relixiosa.

Interpretación a capela, voces de nenos e homes.

Componse preferentemente a catro voces: Soprano, Contralto, Tenor e Baixo.

Tiña unha textura polifónica contrapuntística e moitas veces imitativa.

O texto está en latín que era a lingua da igrexa.

As formas máis importantes son a Misa e o Motete.

5. Di cales son as características xerais da música profana.

Música polifónica con uso de instrumentos dobrando as voces

O ritmo é marcado, distínguense os pulsos fortes dos débiles

O texto ten un carácter profano e está na respectiva lingua do país

Ten unha textura homófona

6. Consulta algún libro ou enciclopedia e busca datos sobre os seguintes autores:

Francisco Guerrero (1528–1599), compositor sevillano . É o máximo representante da escola andaluza da segunda metade do século XVI. Iniciase na música como cantor cico da catedral de Sevilla. a súa vida profesional discorreu entre as catedrais de Jaén (1546), Sevilla (1548), Málaga (1554) e de novo Sevilla en 1555.

Guerrero alcanza pronto gran celebridade dentro e fora de España, e logrou imprimir gran parte da a súa obra en Francia, Italia e Flandes. O teórico Cerone comparouno co compositor flamenco Orlando di Lasso, o que indica a estima na que se lle tiña . A a súa polifonía asemellase a de Cristobal de Morales: colorista, diáfana e dun gran lirismo. É espiritual e místico. Entre as súas obras destacan unhas 20 misas, máis de 100 motetes, un libro de magnificat e súas deliciosas cancións e villanescas espirituais. Tamén encontramos obras profanas del no cancionero de Medinaceli.

Cristóbal de Morales (c. 1500–1553), compositor e mestre de capela española. Está considerado como o mellor polifonista da escola andaluza da primeira metade do século XVI.

Naceu en Sevilla. En 1535, sendo xa sacerdote, ingresou na Capela Papal (Roma). O renome que adquiriu na cidade santa foi tal, que se lle encargou a composición da cantata *Jubilate Deo omnis terra* con ocasión do tratado de paz entre Carlos V e Francisco I de Francia. En 1545 abandonou Roma e aceptou a praza de mestre da capela da catedral de Toledo. Logo pasou a Marchena e, finalmente, a Málaga en 1551 onde permaneceu ata a súa morte.

A súa reputación como autor de música relixiosa é universalmente recoñecida. A súa obra estendeuse pola Alemaña con rapidez editándose en Italia, Alemaña, Países Baixos, Francia y España. La música de Morales sufre una transición desde un estilo puramente renacentista, cara formas máis contrapuntísticas de influencia europea. Es colorista y austero y eu finalidade foi Deus honrar a Deus. Además de algunhas obras profanas, compuxo gran número de misas, himnos y motetes, como *Ti es Petrus* y *Puer natus est*, con varias reedicións. Son tamén famosos os seus *Magníficats*. Foi mestre de Francisco Guerrero

7.Consulta algún libro ou enciclopedia e busca datos sobre os seguintes instrumentos:

Laúd, instrumento de corda moi utilizado entre os séculos XIV e XVIII e que a resurxindo no século XX. tamén designa a todo instrumento no que as cordas sitúanse non plano paralelo a caixa o largo dun mastro saínte.

O laúd fixo a súa forma clásica en torno o ano 1500. Ten unha tapa plana e un fondo en forma de pera, profundo e moi lixeiro, formado por estreitos gallos de madeira pegados entre eles polos lados, e de sete a dez trastes de tripa arredor do mastro. Seis pares de cordas (cordas dobres) van desde as cavillas (colocadas nun clavilleiro dobrado en ángulo a atrás do mastro), o ponte pegado na tapa. Por encima do ponte hai una abertura redonda na que se coloca una talla moi decorada, o rosetón.

Xa no 1600, co comezo do barroco, añadironlle cordas graves (catro por lo xeral). Estas cordas no podían ser pisadas cos dedos, pero afinábase cas notas descendentes (fa 1, mi 1, re 1, do 1). En torno o ano 1700 a introducción de cordas entorchadas permitiu que as cordas graves foran de lonxitude normal.

O laúd se introduciuse na Europa medieval dende a cultura árabe como instrumento de púa, con catro pares de cordas.

Vihuela, instrumento musical de corda da familia do laúd. Presenta un corpo ovalado e un mastro con dez trastes, o seu aspecto exterior é moi parecido o da guitarra. Ten seis cordas dobres afinadas en sol 1, do 2, fa 2, la 2, re 3, sol 3, que puntéanse cos dedos, ca axuda de un plectro ou, nalgunhas ocasións, cun arco. Anque ten seu orixe no século XIV, alcanza o seu máximo esplendor durante o século XVI en España.

O repertorio máis clásico da vihuela estaba composto, principalmente, por romances, cancións, madrigales, villancicos, fantasías e tentos. Os máis destacados compositores españois do renacemento escribiron obras para este instrumento, entre elas: *Obras de música para tecla, arpa y vihuela de Antonio de Cabezón* (1578, Madrid) y *Arte de tañer fantasía, así para tecla como para vihuela* (1557, Valladolid), de Tomás de Santa María.